

drága hitvesem úgy jár az utcán, mint egy martir. Könnyezve fogadja a vigaszokat. S ha meglátja, hogy egy hölgynek köszönök, szalad édesanyámhoz.

— Nem bírom tovább ezzel az emberrel. Minden nap másnak udvarol! És látod, még ő a féltékeny!

— A jómadár — sóhajtják utána közösen, kettesben és ettől kezdve még jobban figyelik minden mozdulásomat.

Mindez pedig azért, mert borzasztó féltékeny vagyok!

Gyomai György.

A HARANGKÖTÉL.

*Az Úr lebocsát harangköteleket
égtől a földig és minden kötél
egy emberszív piroslik, csüng és ring.
Mint őszi eső csendes délutánon
úgy feszül szálban ez a sok kötél,
sok láthatatlan mézes csodás húr.
S mi rajtuk csüngünk. Mindenkinek
jutott e mesebeli szálból.*

*A szívünk nem érzi szorítását,
csak ring rajta, vág hinta és palinta-
játékot játszva öltől a strig.
Lendül a hinta, felujjong a szív,
magasra száll repülő édes kedvvel,
napfényre vágyva. Megáll a színen
s repesztő örömben ujjongva kiált —
s már hull is vissza. Jön az ismert út,
a homály és a föld. Majd ismét szállunk
a felhők felé. Mily édes, drága játék!
Csak az a hullás ne búsítana . . .
De fut a perc és megint kék az ég,
Derül az öröm.
És így folyik ez végestelen végig.*

*A szívek lendítik alul a köteleket
és fenn megszólal rajta a harang,
mind más szavú, mind más súlyú harang
és mind más hangon árad szét az ürbe.
Tenger harang kong-bong, muzsikál szerte
s ha egyedül vagy csendes órán, este
és a füled kedves szíven pihen:
hallod a messze zúgó harangokat.*

*Ilyenkor üzen az Isten a földnek
s az emberek az Istennek üzennek
és repülnek, mint meg nem álló inga,
mint mindig nagyobbabban lebegő hinta,
olyan igen széles ívben repülnek,
hogy egyszer az Isten elé kerülnek.*

Pálffy István